

Պարույր Սևակ

Քննիծաղ

Ամենից դժվար բանը սիրելն է:

Իսկ ոտներիցրս բարի բա՞ն - չկա՛:

Իրենց շարժումով, որ քայլ է կոչվում,

Նրանք ուզում են հենց ա՛յն կրճատել,

Ինչի անունը տարածություն է,

Հեռավորությո՛ւն,

Որ և մեր միջև

Ձգվել է իբրև մի մե՛ծ քննիծաղ:

Խավարի համար պատասխանատուն

Իմ մտքերը չեն,

Այլ իմ աչքերը,

Որ քեզ են ուզում կենդանացրնել:

Եվ բույնն աստղերի ոչ թե երկինքն է,

Այլ խոտն ու թուփը,

Եվ իմ քայլերով

Խրտնեցնում են ես նիրհած աստղերին.

-Իմ չարությունը արդարացի է:

Կա գիշերային ինչ-որ մի թռչուն,

Որ քրքիջով է միշտ արդարացնում

Իր գոյությունը և մթան կյանքը:

Ես, ի՛նչ է, չկամ թռչունի չա՞փ էլ:

Ու տուն եմ գալիս՝
Իմ բույնն եմ դառնում,
Որ արդարացնեմ իմ գոյությունը:
Խրտնած աստղերը նորից թառում են խոտին ու թփին,
Քաղաքավարի «շնորհակա՛լ եմ» ասում ոտքերիս,
Բարի՛ ոտքերիս,
Որ ուզում էին սրտանց կրճատել
Ա՛յն,
Ինչ կոչվում է հեռավորություն,
Եվ ինչ մեր միջև ձգվում է իբրև մի մե՛ծ քնձիծաղ:
Բայց թռչունի չափ ես չկա՛ն իրոք.
Ես թևե՛ր չունեմ,
Եվ անկարող եմ նաև քրքրջալ
(Քրքիջի համար ո՛ւժ է հարկավոր):
Եվ իմ քրքիջը հագիվ դառնում է... նո՛յնպես քնձիծաղ...

18.X.1961

Երևան